

Oxidul și sulfurul de antimoniu se pot toni împreună în toate proporțiile, și a se combina după aceea cu silicati terosi. Acești compuși, dobândiți ordinarmente prin arderea neocomplectă a sulfurului de antimoniu, poartă nume de sticlă de antimoniu, fixat de antimoniu, crocus. Coloarea lor variază cu proporția de oxidul de antimoniu ce conține.

Dacă oxidul de antimoniu predomină, masa este transparentă și de un roșu frumos; când proporția de sulfură se adaugă, atunci devine vinăță, opakă și metalică.

Sticla de antimoniu conține 8 p. de oxidul și 1 p. de sulfură. Este sticloasă, roșie și transparentă.

Crocusul conține 8 p. de oxidul pentru 2 p. de sulfură; este roșu galben și opak.

Fixatul de antimoniu este format de 8 p. aproape de oxidul pentru 4 p. de sulfură; este prea înkis și opak.

Acești diferiți oxisulfuri de antimoniu sînt mai puțin seamă întrebunțată în prepararea emeticele și în medicina veterinarie. Bitartratul de potasă îi descompune, și la desparte oxidul de antimoniu care produce emeticele.

ALIAJE DE ANTIMONIU ȘI DE POTASSIUMU.

Potasa și soda se pedesc ca o mai mare înlesnire prin cărbune, în prezența antimoniuului, și produce și în aliaje ce pot conține puțin la un sfert din greutatea lor metal alcalin.

Aceste aliaje s'au examinat mai puțin seamă de Geoffroy, Vauquelin și Sérullas.

Se dobîndesc prin mai multe metode diferite, dar care consistă în general a încălzi antimoniuul, oxidul său sau sulfurul său cu produsul calcinării unei sări organice cu bază alcalină. Emeticele, care este un tartrat îndoit de potasă și de antimoniu, după d'Arpentat, prin calcinare într'un creșet de pământ, și aliajul de antimoniu prea bogat în potasiu.